

## Arrest

nr. 319 381 van 6 januari 2025  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. SAROLEA.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 2 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoun-afkomst. U verklaart minderjarig te zijn en schat uw eigen leeftijd op ongeveer 17 jaar.*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Dari Khar in het district Darai-Pech, provincie Kunar. U bent van Pashtoense origine. U verklaart geboren te zijn in 2005. U ging vijf jaar naar school in Afghanistan.*

*Uw oudere broer D(...) werkte voor het Afghaans leger. Twee jaar lang was hier niemand van op de hoogte. Na twee jaar ontdekten mensen dat uw broer voor het leger werkte. Ook de taliban kwamen dit te weten. Toen uw broer reeds ruim drie jaar in het leger zat, belden de taliban uw vader en zeiden hem dat ze wisten dat zijn zoon voor het leger werkte. Ze droegen hem op ervoor te zorgen dat uw broer het leger verliet, anders zouden de taliban hem doden. Uw vader beëindigde het telefoongesprek. Later ontving uw vader een tweede dergelijk telefoontje. Opnieuw droegen de taliban uw vader op ervoor te zorgen dat uw broer het leger verliet, anders zou hij gedood worden en zou uw vader met de taliban te maken krijgen. Uw vader antwoordde dat jullie gezin het inkomen van uw broer nodig had om van te leven en dat jullie geen andere optie hadden. Daarop zei de taliban dat uw broer ofwel moest stoppen met zijn werk voor het leger ofwel gedood zou worden. Na het tweede telefoontje ging uw vader naar het districtscentrum om de telefoontjes aan te kaarten. De ambtenaren probeerden het telefoonnummer op te bellen maar het telefoonnummer stond uit.*

*In 2020 kwam uw broer om tijdens gevechten met de taliban in het district Nesh van de provincie Kandahar. Vier of vijf dagen na de begrafenis van uw broer kreeg uw vader opnieuw telefoon van de taliban. De persoon aan de andere kant van de lijn zei dat hij uw vader gezegd had ervoor te zorgen dat zijn zoon stopte bij het leger en dat hij nu u naar hen moest brengen opdat u zou deelnemen aan de jihad. Uw vader legde af en besloot daarop dat u het land moest verlaten.*

*U verliet Afghanistan in september van 2020. Via Iran en Turkije kwam u in Griekenland terecht. Na een verblijf van 10 dagen, reisde u via Macedonië en Servië verder naar Roemenië. Tien dagen later zette u uw reis via een reeks onbekende landen verder richting Italië. Ook hier verbleef u tien dagen alvorens via Frankrijk naar België te reizen. Na een reis van drie maanden kwam u op 27 december 2020 aan in België. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omwille van de activiteiten van uw broer en omdat zij u wilde inlijven.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara en de originele briefomslag waarin deze u werd toegestuurd neer. U legt daarnaast kopieën neer van de taskara van uw oudere broer D(...), van diens legerkaart, van drie documenten van het leger met betrekking tot het overlijden van uw broer, van zeven foto's van uw broer bij het leger en van een foto van zijn lichaam.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming stelt u dat u vreest gedood te worden door de taliban omdat uw broer gewerkt heeft voor het Afghaans leger en zij u in hun rangen wilden opnemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 18/08/2021, p. 21). Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U bent er immers niet in geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofdte sprake is van een beschermingsnood.*

*Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 maart 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII,*

hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonst dat u op 1 maart 2021 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Uit het feit dat u zowel bij uw verzoek om internationale bescherming op 28 december 2020 verklaarde minderjarig te zijn en op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 augustus 2021 zelfs na confrontatie met de beslissing van de Dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 16 jaar (CGVS, p. 5) blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Nochtans had u eerder zelf in Roemenië verklaart dat u in 2001 geboren was (Dublin Unit Roemenië). De vaststelling dat u aanzienlijk ouder bent dan u wilt toegeven tast niet alleen het geloof in uw identiteit maar ook het geloof in uw asielrelaas aan. Een leeftijdsverschil van vier jaar vormt immers een bepalend verschil voor uw persoonlijke rol binnen het asielrelaas alsook voor de kennis die erover van u verwacht kan worden. Dat u zowel uw eigen aandeel aan als uw kennis over uw vluchtverhaal tracht te minimaliseren schaadt sterk de geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen. Hierbij dient er eveneens gewezen te worden op de bewijswaarde van de taskara die u neerlegt ter ondersteuning van uw voorgehouden minderjarigheid. De foto op de taskara, de enige wijze waarop kan vastgesteld wordt dat deze taskara effectief aan u toebehoort, werd op 30/8/1399 (21 november 2020), na uw vertrek uit Afghanistan, op de taskara aangebracht. De bewijswaarde van deze taskara is dan ook uiterst relatief. Bovendien dient erop gewezen te worden dat valse en vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk in Afghanistan en haar buurlanden te verkrijgen zijn, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie.

Vervolgens moet erop gewezen worden dat u niet heeft kunnen overtuigen door de taliban gevisieerd te worden. U laat immers een reeks inconsistenties optekenen doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties. Zo blijkt u er niet in te slagen eenduidig weer te geven hoeveel keren de taliban contact namen met uw familie. Zo maakt u tijdens uw interview bij de DVZ gewag van één waarschuwing waarbij de taliban uw vader aanmaanden om uw broer te laten stoppen bij het leger (vragenlijst CGVS, 13/04/2021, vraag 5) en een contact na de dood van uw broer met de boodschap dat men u ook ging doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dan uw vader drie keren werd gecontacteerd, waarvan tweemaal voor de dood van uw broer (CGVS p. 21). Vervolgens stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat ze eigenlijk vier keren, tweemaal voor en tweemaal na de begrafenis van uw broer, contact namen om vervolgens opnieuw tot drie telefoontjes te komen (CGVS p. 22). Gelet op de ernst van dit soort dreigtelefoontjes, mag er wel verwacht worden dat u ook dit eenduidig kan weergeven, quod non in casu.

Zelfs met betrekking tot wat de taliban precies van u wilden, kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Zo verklaart u in uw eerste interview bij de Dienst Minteh op 28 december 2020 dat uw vader besliste dat u Afghanistan moest ontvluchten nadat uw broer door de taliban werd gedood, maar dat u eigenlijk de reden van uw vlucht niet kent (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen). In uw interview bij de DVZ op 13 april 2021 verklaart u dat de taliban na uw broer, ook u wilden doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat zij wilden dat u hen ging vervoegen om deel te nemen aan 'de jihad' (CGVS p. 21, 22, 23). Hierop besloten uw ouders om u het land uit te sturen (CGVS p. 21). Het mag verbazen dat u doorheen uw verschillende interviews telkens andere verklaringen aflegt over de reden van uw vlucht uit Afghanistan. Nochtans stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader de eis van de taliban om u te laten deelnemen aan de jihad voor uw vertrek met u besprak (CGVS p.23). Er kan dan ook verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over aflegt en de rekruteringsdrang van de taliban zou aangeven als reden voor uw vlucht telkens er naar uw vluchtmotieven gevraagd werd. De vaststelling dat u doorheen uw procedure nog een directe vluchtaanleiding tracht toe te voegen aan uw relaas, kan dan ook weinig ernstig genomen worden en doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Ook over de reikwijdte van de bedreigingen van de taliban legt u geen eenduidige verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat uw hele familie gevisieerd werd door de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u evenwel gezegd te hebben dat uw gehele familie gevisieerd werd en stelt dat uw probleem niets met uw vader te maken heeft (CGVS p. 24). Er moet evenwel op gewezen worden dat u bij de DVZ wel degelijk stelde dat de taliban zeiden dat als uw broer niet zou stoppen met werken bij het leger, uw vader met hen te maken zou krijgen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts stelde u toen dat de bedreiging richting u, een bedreiging aan de hele familie vormde maar dat u als oudste zoon het grootste gevaar liep (vragenlijst CGVS, vraag 5). De neerslag van dit interview werd u voorgelezen in

het Pashtou, waarop u tekende voor de juistheid van de verklaringen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u nog eens expliciet gevraagd of u opmerkingen had bij dit interview, waarop u stelde dat u er geen had (CGVS p. 2). In het licht van voorgaande kan uw ontkenning dan ook niet overtuigen en doet deze markante tegenstrijdigheid verder afbreuk aan het geloof in het asielrelaas waaraan u uw terugkeervrees ontleent.

Tenslotte bent u niet eenduidig over het moment waarop uw broer zou zijn overleden. Enerzijds stelt u dat u vier tot vijf dagen na zijn overlijden bent vertrokken uit Afghanistan, vervolgens drie maanden onderweg was en in België aankwam toen het net 2021 werd (CGVS p. 5, 11, 21). Anderzijds stelt u dat hij negen tot tien maanden voor [het begin van het jaar] 2021 gedood werd (CGVS p. 16). U voegt er nog aan toe dat het ongeveer in de tweede maand was (CGVS p. 16). De overlijdensakte die u neerlegt, spreekt dan weer over 12/7/1399 (Gregoriaanse kalender: 3/10/2020), oftewel na uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Voorgaande doet de wenkbrauwen ernstig fronsen. Het valt immers niet te begrijpen dat u er niet in slaagt om doorheen uw gesprekken met de asieldiensten eenduidig weer te geven wanneer uw broer overleed. Deze vaststelling zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen.

Het geheel van voorgaande inconsistenties in uw verklaringen zetten uw verzoek om internationale bescherming danig op de helling. Er mag immers verwacht worden dat u doorheen uw verklaringen bij de Belgische asielinstanties, eenduidige verklaringen aangaande de redenen van uw vlucht en de context waarin uw problemen zich afspeelde, kan afleggen. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt het geloof in uw vluchtrelaas.

Overigens valt het op dat het gedrag dat u de taliban toeschrijft niet meteen wijst op een uitgebreide interesse in uw familie. Zo stelt u dat de taliban na twee jaar ontdekten dat uw broer in het leger zet en werd uw vader voor de eerste keer opgebeld (CGVS p. 16, 21). Bij het tweede telefoontje, werkte uw broer meer dan drie jaar bij het leger, zo stelt u (CGVS p. 22). Binnen deze these moet er dan ook aangenomen worden dat de taliban ruim een jaar niets deed jegens uw familie, ondanks hun dreigement dat uw broer moest stoppen bij het leger. Voorgaande mag opmerkelijk heten. Indien zij daadwerkelijk wilden dat uw broer stopte, kan er enige concrete demarche van hen verwacht worden. Dit blijkt echter niet het geval, hetgeen danig afbreuk doet aan het geloof in uw verklaringen. Zo ook het gegeven dat zij na het dreigement aan uw adres, blijkbaar geen noemenswaardige initiatieven meer hebben genomen (CGVS p. 24). U zegt te denken dat ze in uw huis op zoek zijn gegaan naar u (CGVS p. 24), maar haalt verder niets aan. In de geest van het gegeven dat uw familie hen reeds het verzoek rond de job van uw broer geweigerd had, mag er enige actie van de taliban verwacht worden nadat u plots verdwenen zou zijn. Uw verklaringen dat dit blijkbaar niet gebeurde doet dan ook danig afbreuk aan het geloof dat de taliban interesse in uw familie koesterden. Er kan immers redelijkerwijze van de taliban verwacht worden dat zij indien zij dreigementen uitten zij die ook nauwgezet opvolgen ten einde het effect van de gezette druk en de geloofwaardigheid van hun dreigementen niet verloren te laten gaan. Hoe dan ook moet hieraan toegevoegd worden dat uw bewering dat u plots na de dood van uw broer, aan de jihad moest deelnemen, weinig aannemelijk is. Niet alleen gaven zij u door middel van het vermeende telefoontje de kans om weg te lopen, wat weinig ernstig te noemen is wanneer zij u willen inlijven, ook kan er niet aangenomen worden dat de taliban zomaar iemand in hun rangen zou willen opnemen waarvan duidelijk is dat de familie hun gedachtegang niet ondersteunt en zij hun bevelen niet gehoorzaamt (CGVS p. 23). Niet in het minst wanneer deze familie dan ook nog eens een zoon verloren heeft aan diezelfde taliban (CGVS p. 16). Op die manier zou de taliban tijd en moeite investeren in het inlijven van een jonge man die ze nooit kunnen vertrouwen. Hetgeen voorafgaat ondermijnd dan ook het geloof dat de taliban gebrand waren om u in te lijven en u hierdoor Afghanistan diende te verlaten.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er met je uiterst lacunaire verklaringen bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jou persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze

beschreef, waarbij iemand plots zou worden opgebeld om de taliban te vervoegen, is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Tenslotte moet er op uw houding na aankomst in Europa gewezen worden. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 16 november 2020 een verzoek om internationale bescherming te Roemenië indiende (Dublin Unit Roemenië). Zelf ontkent u dit echter en verklaart u slechts vingerafdrukken gegeven te hebben (verklaringen DVZ, 13/04/2021, vraag 22, 32). Voorts blijkt dat u het opvangcentrum dat u werd toegewezen, op 24 november 2020 heeft verlaten (Dublin Unit Roemenië). Bijgevolg werd uw Roemeens verzoek om internationale bescherming op 28 december 2020 afgesloten (Dublin Unit Roemenië). Voorgaande houding roept ernstige vragen op. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. In de gegeven context, kan er dan ook niet begrepen worden dat u na amper acht dagen in een opvangcentrum te Roemenië, uw verzoek aldaar zou laten voor wat het is. Zulks gedrag valt geenszins in overeenstemming te brengen met hebben van een beschermingsnood. Dat uw bestemming België was (verklaringen DVZ, vraag 27), kan uw gedrag niet vergoelijken. Er mag immers verwacht worden dat wanneer u op Europees grondgebied een verzoek om bescherming indient, en u de toegang tot de lokale faciliteiten wordt gegeven, u deze kans aangrijpt. Dat u dit niet deed, doet danig afbreuk aan het geloof in uw verklaringen. Zo ook de vaststelling dat u uw verzoek om bescherming trachtte achter te houden voor de Belgische autoriteiten (supra). Er mag met name verwacht worden dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt volledig en waarheidsgetrouw inlicht, wat u klaarblijkelijk niet heeft gedaan. Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook danig afbreuk aan het geloof dat er in uw hoofde sprake is van een beschermingsnood.

Uit het geheel dat voorafgaat moet er besloten worden dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève omdat de taliban u wilden rekruteren. Evenmin kan er aangenomen worden dat u een beschermingsnood zou hebben louter en alleen omdat uw overleden broer diende in het Afghaans leger. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan er nergens uit uw verklaringen afgeleid worden dat de taliban op de hoogte was van de tewerkstelling van uw broer, laat staan dat ze u of uw familieleden hiervoor wilden vervolgen. Integendeel, u beweert dat uw familie nog steeds in uw dorp, dat onder controle van de taliban staat, woont en dat ze na uw vertrek geen problemen ondervonden (CGVS p.7,24,25). Uw verklaring dat uw vader een oudere persoon, die ze geen kwaad doen, is, kan niet gevolgd worden (CGVS p.24). Uw vader was immers niette oud om zijn landen te bewerken noch om zijn gezin te beheren (CGVS p.7-9). Bovendien was hij als pater familias volgens de Afghaanse traditie verantwoordelijk voor zijn kinderen. Bijgevolg kan er niet ingezien worden waarom de taliban uw vader zouden sparen indien ze daadwerkelijk interesse koesterden voor uw broer en zijn familie. Derhalve zijn er geen concrete indicaties voor handen dat u (of uw familieleden) door de taliban gevisieerd zouden worden om de tewerkstelling van uw overleden broer zo'n twee jaar geleden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

*aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.*

*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*



Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als

gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Gelet op wat voorafgaat kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.*

*De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw taskara werd reeds besproken in het kader van uw ongeloofwaardige verklaringen over uw leeftijd. De taskara van D(...) en alle documenten en foto's in verband met zijn werk voor het Afghaans leger missen, in het licht van bovenstaande argumentatie, bewijskracht om een beschermingsnood in uw hoofd te kunnen aantonen. De briefomslag toont louter aan dat u post ontving uit Kunar.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

*"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

## 3. Over de gegrondheid van het beroep

### 3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"* (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker citeert de door hem geschonden geachte bepalingen uit de Vreemdelingenwet en geeft een theoretische toelichting bij de *"administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid"*.

Voorts stelt verzoeker aangaande zijn asielmotieven het volgende:

*"Bij terugkeer vreest verzoeker gemarteld, aangehouden, gerekruteerd of gedood te worden door de taliban:*

- *Omwille van het werk van zijn broer D(...) bij de Afghaanse autoriteiten (leger);*

- Omdat hij en zijn familie de bevelen van de taliban niet heeft opgevolgd;
  - Omdat het land illegaal verliet en asiel aanvraag in België,
  - Omdat verzoeker als "westerling" zal worden gezien door de taliban;
- Men dient rekening te houden met de volgende belangrijke elementen:
- Verzoekers broer bij de Afghaanse politie werkte;
  - Verzoeker en zijn familie hebben de bevelen van de taliban niet opgevolgd om zijn broer te beschermen;
  - Verzoekers broer werd gedood door de taliban;
  - Verzoekers familie hebben telefonische bedreigingen van de taliban gekregen;
  - Verzoeker werd geïdentificeerd als de broer van een soldaat die bij de nationale leger werkte door de taliban;
  - Verzoeker werd bedreigd met gedwongen rekrutering door de taliban;
  - Verzoekers thuis werd door de taliban aangevallen, die op zoek waren naar verzoeker;
  - Verzoeker is naar België gevlucht, waar hij om internationale bescherming heeft verzocht;
  - Verzoeker woonde in Afghanistan in een gebied waar de aanwezigheid van de taliban overheerst;
  - Verzoeker heeft asiel aangevraagd en verzet zich tegen de taliban;
  - Verzoeker is een man die leeft sinds jaren in België en zal gezien worden als een "westerling" door de taliban, wat sterk onderdrukt is in Afghanistan sinds hun machtsovername;"

Wat betreft zijn leeftijd en identiteit stelt verzoeker nooit de bedoeling gehad te hebben de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd en voert hij aan dat de adjunct-commissaris uit het oog lijkt te verliezen dat (i) hij afkomstig is uit een gezin met zeer weinig onderwijs en (ii) de tradities in Afghanistan heel anders zijn en de geboortedata er niet worden geregistreerd zoals in België. Hij verwijst in dit kader naar een artikel gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Verzoeker stelt dat wanneer hij zei in 2005 te zijn geboren, hij herhaalde wat zijn ouders hem hadden verteld. Wanneer hij in Roemenië verklaarde in 2001 te zijn geboren, was dit op aanraden van de smokkelaar en andere mensen, aldus verzoeker. Bovendien had hij, als hij daar de waarheid had verteld, er gemakkelijker kunnen worden erkend en zou hij er moeten gebleven zijn, zo stelt verzoeker. Aangaande zijn *taskara* betoogt hij dat er twee stempels op staan, die de authenticiteit ervan garanderen. Opnieuw houdt de adjunct-commissaris geen rekening met de realiteit in Afghanistan, aangezien in Afghanistan vaak *taskara's* worden gemaakt zonder foto's, en deze foto's later worden toegevoegd, aldus verzoeker. Hij herhaalt dat *in casu* zijn vader de nodige stappen heeft ondernomen om de foto aan zijn identiteitsbewijs toe te voegen. Verzoeker stelt dat de loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt volstrekt onvoldoende is "*om wezenlijke elementen van verzoekers aanvraag tot bescherming uit te sluiten*" en de adjunct-commissaris niet *in concreto* aantoonst "*hoe deze documenten vals zijn*". Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest van de Raad met nummer 169 452 van 9 juni 2016.

Aangaande zijn vrees door de taliban geïndiceerd te worden, stelt verzoeker dat uit algemene informatie blijkt dat zowel personen die banden hebben met de Afghaanse autoriteiten als hun gezinsleden het risico lopen te worden vervolgd. Verzoeker is van mening dat de adjunct-commissaris hier geen rekening mee hield.

Wat betreft de door de adjunct-commissaris opgemerkte tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen aangaande het aantal contacten met de taliban, bevestigt verzoeker dat de taliban drie keer contact opnamen met zijn familie. Hij stelt dat waar hij verklaart dat zijn familie twee keer is benaderd over de dood van zijn broer, dit eenmaal door de autoriteiten was die hen op de hoogte brachten, en eenmaal door de taliban.

Aangaande de inhoud van de bedreigingen voert verzoeker aan dat zijn verklaringen elkaar niet tegenspreken, maar elkaar aanvullen en dat zijn vader besliste dat verzoeker Afghanistan zou verlaten omdat de taliban hem met de dood en met rekrutering hadden bedreigd. Verzoeker hekelt dat hij bij zijn inschrijving als minderjarige en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen advocaat had, dat verzoekers om internationale bescherming nooit de tijd krijgen hun verhaal te doen en dat hij een samenvatting moest maken zonder dat hij instructies kreeg over wat er eigenlijk van hem werd verwacht.

Waar de adjunct-commissaris stelt dat verzoeker niet duidelijk aangeeft wie het doelwit was van de bedreigingen van de taliban, stelt verzoeker dat dit een detailkwestie is en het belangrijke punt is dat zijn familie werd bedreigd. Bovendien stelt hij dat het risico hypothetisch is: "*als de Taliban rechtstreeks dreigen om verzoeker te rekruteren, is het duidelijk dat zij het hele gezin zouden kunnen aanvallen*", aldus verzoeker. Waar de adjunct-commissaris stelt dat verzoeker niet duidelijk is geweest in zijn verklaringen

over de exacte datum van het overlijden van zijn broer, stelt verzoeker dat hij *“geprobeerd (had) zijn gesprekspartner tevreden te stellen en te antwoorden op basis van data in een kalender die hij niet beheerst”* en dat hij enkele dagen na de dood van zijn broer Afghanistan verliet, *“om vervolgens ongeveer drie maanden in ballingschap door te brengen”*.

Waar de adjunct-commissaris ingaat op het gedrag van de taliban, voert verzoeker aan dat het niet correct is dat er niets met zijn familie is gebeurd, aangezien zijn broer is vermoord, hijzelf bedreigingen ontvangen heeft en de taliban naar zijn huis zijn gekomen om hem te zoeken. Dat het gezin verder niets meer is overkomen, kan hem niet worden verweten, aangezien hij niet verantwoordelijk is voor de acties van de taliban, aldus verzoeker. Hij meent dat de redenen om geen verdere actie tegen zijn gezin te ondernemen talrijk kunnen zijn, maar hoofdzakelijk los staan van het bestaande risico, dat hij momenteel des te groter acht gezien de ontwikkelingen in Afghanistan en de machtsovername door de taliban.

Aangaande het feit dat verzoeker uit een familie komt die niet achter de taliban staat en het in die zin niet aannemelijk is dat de taliban hem zouden willen inlijven, voert verzoeker aan dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor *“een keuze die niet de zijne is”*. Hij betwist verder de stelling dat er geen sprake is van gedwongen rekrutering in Afghanistan en verwijst naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 en, middels een niet-functionerende weblink, informatie van Human Rights Watch. Hij betoogt dat hij beantwoordt aan *“het profiel van jonge jongens die worden gerekruteerd”*, daar hij afkomstig is uit een door de taliban gedomineerde regio en uit een arm gezin komt.

Aangaande de motieven van de adjunct-commissaris die erop wijzen dat verzoeker reeds in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende doch dit werd afgesloten nadat hij het opvangcentrum dat hem werd toegewezen had verlaten, wijst verzoeker op de volgens hem rampzalige opvangomstandigheden in Roemenië. Hij voert aan dat hem bij aankomst aldaar niet werd meegedeeld dat hij een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Voorts verwijst verzoeker naar informatie uit verschillende bronnen die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 5-8) en waaruit volgens hem blijkt dat *“de Roemeense staat niet in staat is asielzoekers in goede omstandigheden op te vangen”*. Verzoeker stelt dat deze algemene informatie bevestigt dat *“de Roemeense autoriteiten niet geneigd waren om verzoeker in waardige en humane omstandigheden te ontvangen, en maakt het dus mogelijk de keuze van verzoeker om dit land te verlaten volledig in de juiste context te plaatsen”*.

Voorts betoogt verzoeker dat hij na zijn verblijf in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker zal worden gepercipieerd als verwesterd. Hij verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Hij voert aan een man te zijn die sinds meer dan twee jaar in het Westen woont, beïnvloed is door Belgische en Europese gewoonten en de Belgische mode en zich gedraagt *“als een westerlinge man”*. Voorts brengt het feit dat hij asiel heeft aangevraagd, aan de westerse autoriteiten informatie over de taliban heeft verstrekt en zich tegen hen heeft verzet, een risico mee als verrader te worden beschouwd, aldus verzoeker. Hij wijst op het risico in geval van terugkeer te worden ondervraagd over de redenen van zijn vertrek en zijn activiteiten in het buitenland. Verder brengt volgens verzoeker het feit dat zijn broer als soldaat werkte in het Afghaanse leger een groot gevaar voor hem mee, aangezien de taliban mensen viseren die voor het vroegere regime werkten, alsook de familieleden van die mensen. Hij merkt hierbij op dat het feit dat zijn broer voor het Afghaanse leger werkte, niet wordt betwist. Hij stelt te vrezen voor vervolging *“wegens zijn politieke oppositie tegen de Taliban”*, alsook wegens het feit dat hij tot bepaalde sociale groepen behoort, namelijk (i) als gezinslid van een agent van de voormalige Afghaanse autoriteiten, (ii) als een verwesterde jongen en (iii) als een teruggekeerde afgewezen asielzoeker.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris geen analyse uitgevoerd te hebben van *“de actuele securitaire situatie in het district Dara-i-Pech, provincie Kunar”* en geen rekening te hebben gehouden met zijn bijzonder profiel. Hij citeert, wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en meent dat in huidige zaak dezelfde conclusie geldt. Hij voegt hieraan toe dat de situatie sinds dit arrest niet veranderd is. Ook wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan citeert verzoeker uit het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022 en meent dat de conclusies van de Raad ook in voorliggende zaak gelden. Hij stelt dat er *in casu* persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo licht hij toe afkomstig te zijn uit een provincie en een district waar er willekeurig geweld bestaat, hij zich niet in een andere provincie of district kan vestigen *“daar hij al zijn interessegebied in Khogyani heeft”*, hij Afghanistan sinds meer dan twee jaar verlaten

heeft, hij verwesterd is, hij zal terugkeren als afgewezen asielzoeker en hij werkte voor de Afghaanse politie (*sic*). Voorts gaat verzoeker nog in op de veiligheidssituatie in de provincie Kunar en verwijst hij hierbij uitvoerig naar algemene informatie.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken toegevoegd:

- het rapport *"Afghanistan: humanitarian assistance"* van USAID van mei 2022 (stuk 3);
- een artikel van Le Point International van 31 december 2017 (stuk 4);
- een artikel van Infomigrants van 5 juli 2018 (stuk 5);
- een uittreksel uit het *"Country Report: Romania"* van AIDA van 2020 (stuk 6);
- het artikel *"Romania's underfunded health system creaks under the pressure of the pandemic"* van The New York Times van 3 maart 2021 (stuk 7);
- het rapport *"Following the refugee relocation scheme: ideological interpretations of interstate shared responsibility in Romania"* van augustus 2020 (stuk 8).

### 3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 28 mei 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Query *"Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsverovering door de taliban"* van 14 december 2023, de *"COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 29 mei 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, aangaande zijn leeftijd en identiteit, een kopie van een deel van het register van identiteitsdocumenten (stuk 1) en een uittreksel van het 'General Directorate of Statistics' (stuk 8) voegt. Daarnaast legt verzoeker de volgende stukken neer in het kader van zijn verwestering en integratie in België:

- screenshots van zijn Tiktok-account (stuk 2);
- screenshot van een video van verzoeker in een nachtclub (stuk 3);
- foto met zijn ex-vriendin (stuk 4);
- kopie van zijn arbeidsovereenkomst (stuk 5);
- loonbrieven (stuk 6);
- laatste schoolrapport (stuk 7).

Verzoeker verwijst verder nog naar de arresten van de Raad met nummers 278 653 en 278 700 van respectievelijk 12 oktober 2022 en 13 oktober 2022.

3.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico als 'verwesterd' te worden gepercipieerd. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 en meent dat dezelfde redenering *in casu* moet worden toegepast. Verzoeker betoogt verder dat de rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet voldoende actueel zijn om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, waarna hij kritiek uit op de analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie en socio-economische situatie in Afghanistan en de mogelijkheid tot terugkeer, onder verwijzing naar de recente rapporten die de verwerende partij in haar op 28 mei 2024 neergelegde aanvullende nota aanhaalt, alsook volgende bijkomende landeninformatie:

- EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023;
- Human Rights Watch, *"Out of sight, Afghans are going hungry"*, 14 maart 2024;

- Human Rights Watch, "*Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health*", 12 februari 2024;
- Khaama, "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*", 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, "*Schools are failing boys too*", 6 december 2023;
- Human Rights Watch, "*A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan's Healthcare Crisis*", februari 2024;
- Ariana News, "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*", 16 maart 2024;
- UNAMA, "*Report on Afghanistan*", 28 februari 2024;
- UNHCR, "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*", 7 oktober 2023;
- Pakistan Today, "*Afghanistan's deteriorating situation*", 10 mei 2024;
- The Diplomat, "*A Reality Check on Afghanistan's Isolation Under the Taliban*", 24 februari 2024;
- Human Rights Watch, "*World Report 2024 – Afghanistan. Events of 2023*";
- UNAMA, "*The treatment of detainees in Afghanistan*", september 2023;
- OHCHR, "*UN experts call for protection of Afghan nationals in Pakistan*", 6 december 2023;
- OCHA, "*Afghanistan Humanitarian Needs and Response Plan 2024*", december 2023;
- UNHCR, "*Afghanistan Situation Update - 1 February 2024*", 23 februari 2024.

Verzoeker voegt bij voormelde aanvullende nota tevens een verklaring van S. K. en een kopie van diens Belgische identiteitskaart (stuk 1).

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

#### 3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de vaststelling dat verzoeker ouder is dan hij wil toegeven niet alleen het geloof in zijn identiteit aantast, maar ook in zijn asielrelaas, omdat (B) hij niet heeft kunnen overtuigen geïmagineerd te worden door de taliban, nu (i) hij geen eenduidige verklaringen kan afleggen over hoeveel keer de taliban contact opnamen met zijn familie, over wat de taliban precies wilden, over de reikwijdte van de bedreigingen van de taliban en over het moment waarop zijn broer overleden is, (ii) het gedrag dat hij aan de taliban toeschrijft niet wijst op een uitgebreide interesse in zijn familie, (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gangbare rekruteringswijze van de taliban, (iv) verzoekers gedrag na aankomst in Europa niet in overeenstemming is met het hebben van een beschermingsnood en (v) er evenmin kan worden aangenomen dat hij of zijn familieleden door de taliban geïmagineerd zouden worden omwille van de tewerkstelling van zijn broer D. in het leger, omdat (C) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt

wordt door een dergelijk risico om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (F) de documenten die verzoeker heeft neergelegd bovenstaande appreciatie niet veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

### 3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers oudere broer D. zou voor het Afghaans leger gewerkt hebben. Na twee jaar zouden de taliban D.'s werkzaamheden in het leger ontdekt hebben. Toen D. reeds drie jaar in het leger zat, zouden de taliban verzoekers vader gebeld hebben en hem opgedragen hebben ervoor te zorgen dat D. het leger verliet omdat ze D. anders zouden doden. Verzoekers vader zou hier niet op ingegaan zijn en later een tweede telefoontje ontvangen hebben waarbij de taliban hem opnieuw opdroegen ervoor te zorgen dat D. het leger verliet, zo niet zouden ze hem doden en zou ook verzoekers vader met de taliban te maken krijgen. Verzoekers vader zou dit aangekaart hebben bij het districtscentrum, maar de ambtenaren daar zouden de pleger van de telefoontjes niet hebben kunnen bereiken op het gebruikte nummer. In 2020 zou verzoekers broer D. om het leven gekomen zijn tijdens gevechten met de taliban. Vier of vijf dagen na de begrafenis zou verzoekers vader een derde telefoon van de taliban gekregen hebben, waarbij hem gezegd zou zijn dat verzoeker deel moet nemen aan de jihad. Verzoekers vader zou hierna besloten hebben dat verzoeker het land zou verlaten.

Bij terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker te vrezen dat hij gedood zal worden door de taliban omwille van de vroegere activiteiten van zijn broer bij het leger en omdat hij weigerde de taliban te vervoegen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt aangaande verzoekers leeftijd:

*“Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 2 maart 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 1 maart 2021 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.*

*Uit het feit dat u zowel bij uw verzoek om internationale bescherming op 28 december 2020 verklaarde minderjarig te zijn en op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 18 augustus 2021 zelfs na confrontatie met de beslissing van de Dienst Voogdij bleef volhouden een leeftijd te hebben van 16 jaar (CGVS, p. 5) blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Nochtans had u eerder zelf in Roemenië verklaard dat u in 2001 geboren was (Dublin Unit Roemenië). De vaststelling dat u aanzienlijk ouder bent dan u wilt toegeven tast niet alleen het geloof in uw identiteit maar ook het geloof*



*in uw asielrelaas aan. Een leeftijdsverschil van vier jaar vormt immers een bepalend verschil voor uw persoonlijke rol binnen het asielrelaas alsook voor de kennis die erover van u verwacht kan worden. Dat u zowel uw eigen aandeel aan als uw kennis over uw vluchtverhaal tracht te minimaliseren schaadt sterk de geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen. Hierbij dient er eveneens gewezen te worden op de bewijswaarde van de taskara die u neerlegt ter ondersteuning van uw voorgehouden minderjarigheid. De foto op de taskara, de enige wijze waarop kan vastgesteld wordt dat deze taskara effectief aan u toebehoort, werd (...) na uw vertrek uit Afghanistan, op de taskara aangebracht. De bewijswaarde van deze taskara is dan ook uiterst relatief. Bovendien dient erop gewezen te worden dat valse en vervalste Afgaanse documenten gemakkelijk in Afghanistan en haar buurlanden te verkrijgen zijn, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie.”*

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij nooit de bedoeling had de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd en louter herhaalde wat zijn ouders hem verteld hadden, namelijk dat hij geboren is in 2005, doet verzoeker geen afbreuk aan de bovenstaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker licht hierbij toe uit een gezin te komen met weinig onderwijs, verwijst naar het verschil in tradities in Afghanistan en betoogt dat de registratie bij de burgerlijke stand in Afghanistan niet zoals in België is. De Raad merkt echter op dat deze omstandigheden niets afdoen aan het feit dat verzoeker in Roemenië wél verklaarde dat hij in 2001 geboren is (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 2: Reply to Information Request van 9 februari 2021) en ook in voorliggend verzoekschrift aangeeft geboren te zijn in 2001, welk geboortjaar overeenkomt met de door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie vastgestelde leeftijd (AD, stuk 7, Kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij van 2 maart 2021), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) volhield geboren te zijn in 2005 (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5).

Verzoeker kan zijn tegenstrijdige verklaringen in Roemenië aangaande zijn geboortedatum verder niet verschonen door te stellen dat als hij in Roemenië de waarheid had verteld, hij daar gemakkelijk had kunnen worden erkend, maar hij daar niet wou blijven gelet op de opvangomstandigheden. De opvangvoorzieningen voor erkende vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming in Roemenië buiten beschouwing gelaten, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij doorheen de hele procedure waarachtige verklaringen aflegt over alle elementen van zijn relaas, zo ook zijn leeftijd, waartoe verzoeker, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen in België en Roemenië en het resultaat van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, in gebreke blijft.

Waar verzoeker aangaande zijn *taskara* (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1) aanvoert dat de adjunct-commissaris geen rekening houdt met de realiteit in Afghanistan, en dat de foto’s hierop vaak later worden toegevoegd, merkt de Raad op dat dit een blote bewering is die verzoeker niet verder staft. Voorts gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat aan de door hem voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden geweigerd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* stelt de Raad vast dat, buiten het feit dat verzoekers foto later werd toegevoegd, de leeftijd op verzoekers *taskara* niet overeenkomt met zijn verklaringen in Roemenië, noch met de door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie vastgestelde leeftijd.

Wat betreft de stukken die verzoeker bij zijn aanvullende nota, neergelegd op 29 mei 2024, voegt en die hij aanduidt als “een kopie van een deel van het register van identiteitsdocumenten, met beëdigde vertaling” respectievelijk een “*uittreksel van de “General Directorate of Statistics”*” (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 29 mei 2024, stukken 1 en 8), dient de Raad vast te stellen dat uit de vertaling van het eerste stuk blijkt dat verzoekers foto er eveneens later is aan toegevoegd, en dat het tweede stuk louter een Engelse vertaling is van de door verzoeker eerder neergelegde *taskara*. Bovendien merkt de Raad op dat de voornoemde documenten kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afgaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie toegevoegd in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*”, 14 januari 2021 (update)). De door verzoeker voorgelegde *taskara* en de fotokopieën van respectievelijk een deel van het register van identiteitsdocumenten en een

uittreksel uit het 'General Directorate of Statistics' vormen derhalve geen (sluitend) bewijs van zijn leeftijd. De adjunct-commissaris oordeelt in de bestreden beslissing dan ook met reden dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door zich gevoelig jonger voor te doen dan hij in werkelijkheid is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift in dit kader nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 169 452 van 9 juni 2016, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen door de taliban geïnterviewd te worden, aangezien hij verschillende inconsistenties laat optekenen in zijn verklaringen bij de Belgische asielinstanties. Dienaangaande geeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing volgende toelichting:

*"Zo blijkt u er niet in te slagen eenduidig weer te geven hoeveel keren de taliban contact namen met uw familie. Zo maakt u tijdens uw interview bij de DVZ gewag van één waarschuwing waarbij de taliban uw vader aanmaanden om uw broer te laten stoppen bij het leger (vragenlijst CGVS, 13/04/2021, vraag 5) en een contact na de dood van uw broer met de boodschap dat men u ook ging doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dan uw vader drie keren werd gecontacteerd, waarvan tweemaal voor de dood van uw broer (CGVS p. 21). Vervolgens stelt u uw verklaringen bij door te zeggen dat ze eigenlijk vier keren, tweemaal voor en tweemaal na de begrafenis van uw broer, contact namen om vervolgens opnieuw tot drie telefoontjes te komen (CGVS p. 22). Gelet op de ernst van dit soort dreigtelefoontjes, mag er wel verwacht worden dat u ook dit eenduidig kan weergeven, quod non in casu.*

*Zelfs met betrekking tot wat de taliban precies van u wilden, kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Zo verklaart u in uw eerste interview bij de Dienst Minteh op 28 december 2020 dat uw vader besliste dat u Afghanistan moest ontvluchten nadat uw broer door de taliban werd gedood (...) (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdelingen). In uw interview bij de DVZ op 13 april 2021 verklaart u dat de taliban na uw broer, ook u wilden doden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dan weer dat zij wilden dat u hen ging vervoegen om deel te nemen aan 'de jihad' (CGVS p. 21, 22, 23). Hierop besloten uw ouders om u het land uit te sturen (CGVS p. 21). Het mag verbazen dat u doorheen uw verschillende interviews telkens andere verklaringen aflegt over de reden van uw vlucht uit Afghanistan. Nochtans stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw vader de eis van de taliban om u te laten deelnemen aan de jihad voor uw vertrek met u besprak (CGVS p.23). Er kan dan ook verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over aflegt en de rekruteringsdrang van de taliban zou aangeven als reden voor uw vlucht telkens er naar uw vluchtmotieven gevraagd werd. De vaststelling dat u doorheen uw procedure nog een directe vluchtaanleiding trachtte toe te voegen aan uw relaas, kan dan ook weinig ernstig genomen worden en doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.*

*Ook over de reikwijdte van de bedreigingen van de taliban legt u geen eenduidige verklaringen af. Zo stelde u bij de DVZ dat uw hele familie geïnterviewd werd door de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u evenwel gezegd te hebben dat uw gehele familie geïnterviewd werd en stelt dat uw probleem niets met uw vader te maken heeft (CGVS p. 24). Er moet evenwel op gewezen worden dat u bij de DVZ wel degelijk stelde dat (...) de bedreiging richting u, een bedreiging aan de hele familie vormde maar dat u als oudste zoon het grootste gevaar liep (vragenlijst CGVS, vraag 5). De neerslag van dit interview werd u voorgelezen in het Pashtou, waarop u tekende voor de juistheid van de verklaringen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u nog eens expliciet gevraagd of u opmerkingen had bij dit interview, waarop u stelde dat u er geen had (CGVS p. 2). In het licht van voorgaande kan uw ontkening dan ook niet overtuigen en doet deze markante tegenstrijdigheid verder afbreuk aan het geloof in het asielrelaas waaraan u uw terugkeervrees ontleent.*

*Tenslotte bent u niet eenduidig over het moment waarop uw broer zou zijn overleden. Enerzijds stelt u dat u vier tot vijf dagen na zijn overlijden bent vertrokken uit Afghanistan, vervolgens drie maanden onderweg was en in België aankwam toen het net 2021 werd (CGVS p. 5, 11, 21). Anderzijds stelt u dat hij negen tot tien maanden voor [het begin van het jaar] 2021 gedood werd (CGVS p. 16). U voegt er nog aan toe dat het ongeveer in de tweede maand was (CGVS p. 16). (...) Voorgaande doet de wenkbrouwen ernstig fronsen. Het valt immers niet te begrijpen dat u er niet in slaagt om doorheen uw gesprekken met de asieldiensten eenduidig weer te geven wanneer uw broer overleed. Deze vaststelling zet dan ook ernstige vraagtekens bij uw verklaringen.*

*Het geheel van voorgaande inconsistenties in uw verklaringen zetten uw verzoek om internationale bescherming danig op de helling. Er mag immers verwacht worden dat u doorheen uw verklaringen bij de*

*Belgische asielinstanties, eenduidige verklaringen aangaande de redenen van uw vlucht en de context waarin uw problemen zich afspeelde, kan afleggen. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt het geloof in uw vluchtrelaas.”*

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift, aangaande het aantal contacten dat zijn vader met de taliban gehad zou hebben, stelt dat de taliban driemaal contact opnamen met zijn familie en tracht te verduidelijken dat wanneer hij verklaarde dat zijn familie tweemaal benaderd werd over de dood van zijn broer, hij eenmaal door de autoriteiten en eenmaal door de taliban bedoelde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd hoe vaak de taliban contactopnamen met zijn vader, eerst verklaart dat zij tweemaal na de dood van zijn broer belden, en nadien zijn verklaringen wijzigt door te stellen dat zij na de dood van zijn broer slechts eenmaal belden (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat hij initieel aangaf dat zijn familie tweemaal benaderd werd na de dood van zijn broer omdat hij daarmee ook doelde op het contact met de autoriteiten, die hen op de hoogte brachten van de dood van zijn broer, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, aangezien verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd hoeveel keer *de taliban* zijn vader hebben gecontacteerd (*ibid.*).

Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij, wat betreft de inhoud van de bedreigingen, betwist dat zijn verklaringen elkaar tegenspreken en aanvoert dat zij eerder een aanvulling zijn op elkaar. De Raad merkt in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker doorheen de procedure verschillende verklaringen aflegt over de reden waarom hij Afghanistan verliet en hij initieel enkel gewag maakte van zijn broer D. die door de taliban gedood werd, om erna te stellen dat ook hij met de dood bedreigd zou zijn én de taliban zou moeten vervoegen (AD, stuk 7, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-23). De Raad wijst er in dit verband op dat de inhoud van de vermeende bedreigingen de essentie vormen van verzoekers relaas, aangezien zijertoe geleid hebben dat verzoeker het land verliet, waardoor ervan hem verwacht kan worden dat hij hierover volledige en coherente verklaringen aflegt. Gelet op het voorgaande, blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke.

In dit kader voert verzoeker tevens aan dat er een gebrek is aan begeleiding van verzoekers om internationale bescherming aan het begin van de procedure, dat zij in deze fase vaak nog geen advocaat hebben, dat er hem geen instructies werden gegeven over wat ervan hem werd verwacht en dat hij *in casu* een samenvatting van zijn verhaal moest maken, wat hem verplichtte algemeen te blijven. De Raad wijst erop dat de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ werd gevraagd een samenvatting te geven en de details van zijn relaas te houden voor het latere persoonlijk onderhoud op het CGVS geen afbreuk doet aan de verwachting dat verzoeker te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas, de redenen van zijn vertrek en of hij Afghanistan verliet omwille van het feit dat de taliban hem wilden doden en/of rekruteren. Evenmin, zo wijst de Raad erop, staat de afwezigheid van een advocaat bij het eerste gesprek op de DVZ hieraan in de weg. Bovendien werd er verzoeker bij de DVZ op het einde gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, waarop hij antwoordde dat zijn broer getrouwd was en drie dochters heeft (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.8). Er kan dan ook verondersteld worden dat verzoeker, wanneer hij de tijd en de mogelijkheid kreeg toe te voegen dat zijn broer getrouwd was, ook de kans had te vertellen dat de taliban hem niet alleen wilden doden, maar ook wilden rekruteren. Aangezien de bedreiging gedood te worden door de taliban enerzijds, en de bedreiging gerekruteerd te zullen worden door de taliban anderzijds, twee verschillende redenen zijn voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, kan hij niet bijgetreden worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat zijn vrees gerekruteerd te worden door de taliban een loutere aanvulling was op zijn eerdere verklaringen.

Aangaande zijn verklaringen over de reikwijdte van de bedreigingen vanwege de taliban, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat dit een (hypothetische) detailkwestie is en betoogt hij dat als de taliban rechtstreeks dreigen om hem te rekruteren, het duidelijk is dat zij zijn hele gezin zouden kunnen aanvallen. Verzoeker slaagt er met deze stoeve uitleg niet in de bovenstaande door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Evenmin slaagt hij erin duidelijk te maken tegen wie de bedreigingen dan wel concreet gericht waren.

Verder tracht verzoeker de door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen aangaande het moment van het overlijden van zijn broer te verklaren door te stellen dat hij *“had geprobeerd zijn gesprekspartner tevreden te stellen en te antwoorden op basis van data in een kalender die hij niet beheerst – waardoor zijn gedachten en verklaringen in de war waren geraakt”*. De Raad merkt hierbij op dat het feit dat verzoeker de Gregoriaanse kalender al dan niet zou beheersen, niet wegneemt dat van hem mag worden verwacht dat hij kan vertellen of zijn broer drie maanden, dan wel

bijna een jaar voor zijn aankomst in België overleden is. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Waar hij voorts nog stelt dat hij enkele dagen na de dood van zijn broer Afghanistan verliet *“om vervolgens ongeveer drie maanden in ballingschap door te brengen”*, herhaalt hij andermaal een versie van zijn verklaringen, die de vastgestelde inconsistenties niet kunnen weerleggen, noch kunnen ontkrachten.

Door in zijn verzoekschrift tenslotte op algemene wijze aan te voeren dat hij het bestaan van tegenstrijdigheden en inconsistenties betwist en te betogen dat zijn verklaringen elkaar aanvullen, blijft verzoeker in gebreke afbreuk te doen aan de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad kan de adjunct-commissaris tevens bijtreden waar deze oordeelt dat het onaannemelijke gedrag van de taliban verder afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. Dienaangaande zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

*“Overigens valt het op dat het gedrag dat u de taliban toeschrijft niet meteen wijst op een uitgebreide interesse in uw familie. Zo stelt u dat de taliban na twee jaar ontdekten dat uw broer in het leger zet en werd uw vader voor de eerste keer opgebeld (CGVS p. 16, 21). Bij het tweede telefoontje, werkte uw broer meer dan drie jaar bij het leger, zo stelt u (CGVS p. 22). Binnen deze these moet er dan ook aangenomen worden dat de taliban ruim een jaar niets deed jegens uw familie, ondanks hun dreigement dat uw broer moest stoppen bij het leger. Voorgaande mag opmerkelijk heten. Indien zij daadwerkelijk wilden dat uw broer stopte, kan er enige concrete demarche van hen verwacht worden. Dit blijkt echter niet het geval, hetgeen danig afbreuk doet aan het geloof in uw verklaringen. Zo ook het gegeven dat zij na het dreigement aan uw adres, blijkbaar geen noemenswaardige initiatieven meer hebben genomen (CGVS p. 24). U zegt te denken dat ze in uw huis op zoek zijn gegaan naar u (CGVS p. 24), maar haalt verder niets aan. In de geest van het gegeven dat uw familie hen reeds het verzoek rond de job van uw broer geweigerd had, mag er enige actie van de taliban verwacht worden nadat u plots verdwenen zou zijn. Uw verklaringen dat dit blijkbaar niet gebeurde doet dan ook danig afbreuk aan het geloof dat de taliban interesse in uw familie koesterden. Er kan immers redelijkerwijze van de taliban verwacht worden dat zij indien zij dreigementen uitten zij die ook nauwgezet opvolgen ten einde het effect van de gezette druk en de geloofwaardigheid van hun dreigementen niet verloren te laten gaan. Hoe dan ook moet hieraan toegevoegd worden dat uw bewering dat u plots na de dood van uw broer, aan de jihad moest deelnemen, weinig aannemelijk is. Niet alleen gaven zij u door middel van het vermeende telefoontje de kans om weg te lopen, wat weinig ernstig te noemen is wanneer zij u willen inlijven, ook kan er niet aangenomen worden dat de taliban zomaar iemand in hun rangen zou willen opnemen waarvan duidelijk is dat de familie hun gedachtegang niet ondersteunt en zij hun bevelen niet gehoorzaamt (CGVS p. 23). Niet in het minst wanneer deze familie dan ook nog eens een zoon verloren heeft aan diezelfde taliban (CGVS p. 16). Op die manier zou de taliban tijd en moeite investeren in het inlijven van een jonge man die ze nooit kunnen vertrouwen. Hetgeen voorafgaat ondermijnd dan ook het geloof dat de taliban gebrand waren om u in te lijven en u hierdoor Afghanistan diende te verlaten.”*

Zo verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS inderdaad verklaarde dat zijn broer werd vermoord, dat hij vervolgens zelf bedreigingen heeft ontvangen en dat de taliban na zijn vertrek uit het land naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen om hem te zoeken, kan de Raad de adjunct-commissaris bijtreden waar hij stelt dat, gelet op de bedreigingen die de taliban geuit hadden en waarop verzoeker en zijn familie niet ingegaan zijn, er verwacht kan worden dat, wanneer het duidelijk moet zijn geworden voor de taliban dat verzoeker verdwenen was, zij hun dreigementen zouden uitvoeren en enige actie zouden ondernomen hebben om de geloofwaardigheid ervan niet verloren te laten gaan, *quod non*.

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om de door hem aangevoerde feiten en vrees waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert *in concreto* aannemelijk te maken. Door voorts aan te voeren dat hij niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de acties van de taliban en hij ook aangaande de door hem beweerde rekrutering niet verantwoordelijk gesteld kan worden *“voor een keuze die niet de zijne is”*, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Verzoeker beperkt zich er verder toe in zijn verzoekschrift te argumenteren dat er meerdere redenen kunnen zijn voor het door hem geschetste gedrag van de taliban die los staan van het risico dat hij loopt en dat hij des te groter acht *“gezien de ontwikkelingen in Afghanistan en de machtsvername door de Taliban”*. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker, mede gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke blijft om concrete en geloofwaardige elementen en argumenten aan te brengen op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij op heden, meerdere maanden en zelfs jaren na de machtsvername door de taliban, daadwerkelijk het risico loopt om bij terugkeer door de taliban te worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer bij het leger dan wel het feit dat hij geweigerd zou hebben zich bij de taliban aan te sluiten.

Vervolgens dient de Raad samen met de adjunct-commissaris vast te stellen dat de door verzoeker beschreven poging van de taliban om hem te rekruteren niet overeenkomt met de beschikbare algemene informatie omtrent rekrutering door de taliban. Te dezen wijst de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

*"Daarnaast kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_recruitment.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er met je uiterst lacunaire verklaringen bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jou persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef, waarbij iemand plots zou worden opgebeld om de taliban te vervoegen, is weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan het geloof in uw verklaringen."*

Verzoeker beperkt er zich toe in zijn verzoekschrift naar algemene informatie aangaande rekrutering door de taliban te verwijzen, waarmee hij echter niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze die in de objectieve landeninformatie naar voren komt. Waar op basis van deze informatie niet wordt betwist dat de taliban in het verleden jonge mannen rekruteerden en het risico op rekrutering onder meer werd vergroot door factoren als een slechte socio-economische situatie en herkomst uit een gebied waar de taliban sterk staan, blijkt hieruit geenszins dat de door verzoeker beschreven individuele en gedwongen rekrutering, zonder tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, een wijdverspreide praktijk was. Verzoeker kan te dezen dan ook niet volstaan met een verwijzing naar zijn profiel van jongeman die afkomstig is uit een door de taliban gedomineerde regio en een arm gezin.

De Raad acht het motief van de bestreden beslissing waarin er wordt gewezen op verzoekers houding na aankomst in Europa en het feit dat hij in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende zonder het resultaat ervan af te wachten, *in casu* bijkomstig en niet-determinerend. Kritiek op dit overtollige motief kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De documenten die verzoeker behalve zijn *taskara*, die *supra* reeds besproken werd, tijdens de administratieve procedure heeft neergelegd zijn niet van aard voorgaande appreciatie om te buigen (AD, stuk 5, 'Documenten, nrs. 2-8). De *taskara* van verzoekers broer D. vormt slechts een indicatie van zijn identiteit, dewelke niet ter discussie staat. D.'s legerkaart, het attest van het rekruteringscentrum in Kunar, de brief van de districtsrechtbank, zijn overlijdensakte en de foto's kunnen D.'s tewerkstelling in het leger aantonen, maar tonen geen concrete beschermingsnood aan in hoofde van verzoeker. De enveloppe kan louter aantonen dat verzoeker post ontving uit Afghanistan, maar staft zijn beweerde problemen niet.

De rapporten en artikels waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-8), betreffen algemene informatie en hebben geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert. Bijgevolg kunnen deze stukken niet volstaan om de door verzoeker beweerde feiten aan te tonen en om in zijn hoofde tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Voorts wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat de adjunct-commissaris het profiel van zijn broer niet expliciet in twijfel trekt en haalt hij algemene informatie aan waaruit blijkt dat familieleden van werknemers van de voormalige Afghaanse overheid op heden door de taliban kunnen worden geviséerd. De Raad erkent op basis van de beschikbare informatie in navolging van de adjunct-commissaris dat familieleden van personen die tot het voormalig Afghaans leger behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon of personen met dit profiel of omdat zij wraak willen nemen op deze persoon of personen en hun familie. Het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van een vroeger lid van het leger volstaat echter niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe, gelet op het feit dat zijn familie nog steeds in haar dorp woont en zij na verzoekers vertrek geen problemen ondervond en verzoeker zijn verklaringen betreffende zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk maakt, in gebreke.

De Raad is van oordeel dat het geheel van de hoger aangehaalde motieven volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen door de taliban te zullen worden gedood of door hen te worden gerekruteerd omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn broer in het Afghaanse leger en de vrees die hij in dit verband stelt te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van de door hem voorgehouden problemen met de taliban.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023 (waaraan gerefereerd wordt in de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota), p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies,

die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandelingen bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-facto* rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de

periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die van uit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om



terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

Gelet op de geboortedatum die verzoeker in voorliggend verzoekschrift opgeeft, dient te worden aangenomen dat verzoeker negentien jaar oud was toen hij Afghanistan in september 2020 verliet. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker Pasjtoe spreekt, aangeeft een soennitisch moslim te zijn en in Afghanistan tot de vierde graad van het lager onderwijs naar school is geweest (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 9 en 11; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, 8 en 9). Op basis van de stukken van het administratief dossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe dat hij "*sinds meer dan 2 jaar in het Westen leeft en sinds meer dan een jaar in België*", en hij zich bijgevolg anders is beginnen gedragen en kleden en beïnvloed werd door de Belgische en Europese gewoonten. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels vier jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij zich anders is beginnen te gedragen en dat hij beïnvloed werd door de Belgische en Europese gewoonten nader te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheid dat verzoeker zich intussen anders zou kleden onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte stukken getuigen van zijn bereidheid te werken, zijn motivatie op school, zijn sociale karakter en zijn openheid ten aanzien van de westerse waarden en vrijheden en het leren kennen van nieuwe mensen (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 29 mei 2024, stukken 2-7; aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 1). De Raad wijst erop dat dit alles aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn scholing en opleidingen en zijn sociale contacten in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd,

of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat ervan hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker betoogt in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting dat *“wat betreft de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen”, het “onterecht is dat de CGVS omwille van een gebrek aan informatie mbt de situatie van deze terugkeerders voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn”*. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting doet hierover niet anders denken, gelet op de recentere landeninformatie die door de verwerende partij middels haar aanvullende nota op 28 mei 2024 werd bijgebracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, respectievelijk zijn aanvullende nota neergelegd op 29 mei 2024 verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 270 813, 278 653 en 278 700 van respectievelijk 31 maart 2022, 12 oktober 2022 en 13 oktober 2022, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota onderstreept dat het standpunt van UNHCR en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) betreffende een stop op gedwongen terugkeer ongewijzigd blijft en ter staving hiervan citeert uit het persbericht *“UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety”* van 7 oktober 2023, wijst de Raad erop dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, er naarschoon is gegaan en er nog een netwerk heeft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of de gemeenschap als ‘verwesterd’ zal worden beschouwd en om die reden zal worden geviséerd of vervolgd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

### 3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden meteen aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op

checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de-facto* militaire troepen of de *de-facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 7)

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden hetslachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de-factore* regering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de-factore* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (‘*Explosive remnants*’) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1



092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de-facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiietische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiietische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 28 mei 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift respectievelijk zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 270 813 en 297 075 van respectievelijk 31 maart 2022 en 14 november 2023, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota uit op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale

bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwette analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kunar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeker “*in nog ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientig door:

|               |                                                 |
|---------------|-------------------------------------------------|
| S. WILLAERT,  | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| K. VERHEYDEN, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT